

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ECHTE EN VALSE DIAMANTEN

N° 2465

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Echte en valse diamanten

HOOFDSTUK I

EEN GEHEIMZINNIGE LANDING

Op zekere nacht in het voorjaar van 1930, dus enige jaren voor de tweede wereldoorlog zou uithreken en men nog, zonder ernstige moeilijkheden te onovervinden, overal in de wereld kon heenreizen, voer een geheel wit geschilderd jacht met volle zeilen in de richting van de eilandengroep Santa Barbara, ter hoogte van Los Angeles in Zuid Californië. Het was ongeveer een uur na middernacht en het weer was van een verrukkelijke schoonheid.

De maan scheen helder, en de sterren twinkelden aan een donkerblauwe, volkomen wolkenloze hemel.

De zee was nauwelijks gerimpeld, en geleek op een meer.

In het manschappenlogies van dit fraaie vaartuig zat een man met een boze, ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, aan een tafeltje, waarop de overblijfselen stonden van een avondmaaltijd en een half geledigd glas wijn.

De toornige uitdrukking op het gelaat van de man, die keurig in het wit was gekleed, had een grondige reden, want die man was niets, anders dan een gevangene: een gevangene op zijn eigen schip.

Hij stond op en begon in de betrek-

kelijk kleine hut op en neer te lopen, nu en dan stilstaande voor een der patrijspoorten, waar hij lang en diep adem haalde.

Eensklaps bleef hij staan om te luisteren. Er naderden schreden. Hij keek om zich heen, als zocht hij naar een wapen, dat... er niet was.

Hij kreeg trouwens niet veel tijd om te zoeken, want reeds draaide een sleutel in het slot om, en trad een man binnen, evenals hij, geheel in het wit gekleed, een zacht, gemakkelijk zittend flanel pak, wiens gelaat voor het grootste gedeelte verborgen was achter een soort masker, eenvoudig bestaande uit een zwart zijden doek, waarin een paar gaten waren geknipt om daar doorheen te kunnen zien.

Op deze zonderlinge bezoeker volgde een tweede man, op dezelfde wijze onherkenbaar gemaakt.

De eerste begon dadelijk te spreken met een diepe, heldere, en een weinig spottend klinkende stem:

— Goeden avond, Mr. Noname; ik zal u maar zo noemen, want ik heb niet de eer uw naam te kennen. Ik ben gekomen om u mede te delen, dat wij er bijna zijn. Het oogenblik is aangebroken waarop wij afscheid van elkander moeten nemen. Gij zijt in de vijf dagen van onze overtocht steeds hier beneden moeten blijven, want eerlijk gezegd, voelden wij weinig behoefte aan uw gezelschap. Hoe kan dat ook anders, waar een mijner vrienden u op de rede van Honolulu op het dek van dit zelfde schip heeft neer geslagen voor gij tijd hadt uw aanvaller te herkennen.

— Dat komt nog wel, tenzij jullie mij over boord gooien, ten prooi aan de haaien, gromde de man die was toesproken, op een woeste toon.

De gemaskerde maakte een gebaar van verontwaardigde ontkenning, en riep uit:

— Dat is een lelijke insinuatie, waaruit blijkt dat gij ons wel zeer slecht moet kennen, mijnheer Noname. Ik denk er niet aan, u naar het leven te staan, al is dat misschien niet veel waard.

— Ben je hier gekomen om grappen te verkopen? hoonde de gevangene. Als

je niet komt om me om zeep te helpen, wat wil je dan.

— Wel, dat heb ik al gezegd. Ik kom u aankondigen, dat gij bijna de plek van uw bestemming hebt bereikt, mijnheer Noname.

— En wat is die bestemming?

— Het eiland St. Nicolaas, een der schoonste van de Santa Barbara groep.

— En wat is er van mijn, van mijn vrienden geworden?

— O! Van dat canaille? Wel, die zijn nog altijd in Honolulu, min of meer beschadigd naar het lichaam, voorzien van ettelijke builen en blauwe plekken, en naar alle waarschijnlijkheid reeds in handen van de politie. Ik wil wel bekenen, dat ik althans mijn uiterste best heb gedaan om uw vriendin en uw twee kameraden onschadelijk te maken. Ik moet overigens bekennen, dat gij de truc prachtig op touw had gezet. Er leeft ergens in Amerika een filmdiva, Dorothy Fish geheten, een excentriek dametje, dat schatten verdient, en dat een tussenpersoon, een zekere Mr. Flannagan opdracht heeft gegeven, haar een deel te bezorgen van een schat, door Chinese bandieten gestolen uit het graf van China's keizerin, Tsoe-Shi. Hebt gij daar wat tegen in te brengen?

De aangesprokene wierp de gemaskeerde een woedende blik toe, en bromde iets onverstaanbaars.

De ander ging onverstoort voort:

— Dat zal ik maar voor een ontkenning houden. Flannagan aanvaardt de opdracht, en weet zich in het bezit te stellen van een prachtige diadeem, een koraaltak van onnoemlijke waarde en een half dozijn gouden boedhabeeldjes, die alleen als kunstwerk miljoenen waard zijn. Een en ander bevindt zich op dit oogenblik in een stevig, lederen valies in mijn kajuit. Dit tot uw geruststelling. Mijn vrienden en ik komen achter de toeleg, en volgen Mr. Flannagan, met de bedoeling, het al dat moois afhandig te maken, voor dat filmsterretje er haar mooie vingertjes naar heeft kunnen uitstrekken. Maar eensklaps verandert het toneel. In het wonder-schone Honolulu, of beter gezegd een dagreis afstand daar vandaan, ontvangt

Mr. Flannagan een draadloos telegram, waarin hem wordt gemeld, dat de filmkoningin hem ongeduldig tegemoet is gereisd, en hem in Honolulu het overeengekomen bedrag voor zijn activiteiten zal uitbetalen. Van daar af wordt het een aaneenschakeling van vergissingen, want Flannagan verdwijnt eensklaps van het toneel, en ik neem zijn plaats in. Ik begeef mij naar de afgesproken plek, een afgezonderd liggende villa, menende dat ik daar de schone Dorothy Fish zal aantreffen, die ik overigens niet het genoegen heb te kennen. Wat blijkt echter? Een vriendin van u heeft gebruik gemaakt van het feit dat de filmster en Flannagan elkander niet persoonlijk kennen, en dat Dorothy Fish ziek is, om hem het misleidende radiogram te zenden. Terwijl gij zit te wachten op dit gereed liggende jacht, wacht zij op de arme Flannagan, dat wil zeggen op uw dienaar, en het zou mis zijn gelopen, als een paar goede vrienden van mij niet te rechter tijd waren komen opdagen. De rest weet gij. Wij hebben dit jacht overrompeld, terwijl gij in uw onnozelheid dacht, dat het uw eigen vrienden waren, die terugkeerden, wij hebben u een opstopper verkocht, die zo hard aankwam dat gij de hemel voor een doedelzak aanzag; wij hebben het anker gelicht en zijn wie de weerga vertrokken, in het bezit van het diadeem en de andere juwelen, plus de inhoud van de handtas der Pseudo-Dorothy, plus de portefeuille van een uwer medeplichtingen. En zo naderen wij dan nu onze bestemming, waar onze wegen zich moeten scheiden.

— Je denkt zeker dat er op St. Nicolaas geen politie is, beet de gevangene de spreker toe. En denk je soms dat ik deze niet onmiddellijk zal inlichten? Als ik er dan aan moet geloven, dan zullen jij en je maats mijn lot delen, reken daar maar op.

— Daar zult gij geen gelegenheid toe krijgen, Mr. Noname. Denkt gij soms met kinderen te doen te hebben? Gij blijft alleen hier op dit schip en wij gaan er van door met de motorsloep.

— Dan stuur ik je de politie achterna, zodra ik voet aan land heb gezet,

riposteerde de gevangene.

De gemaskerde schudde het hoofd, en zei met een kort lachje:

— Maak je daaromtrent geen illusies Mr. Noname. Ik herhaal: U denkt dat u met kinderen te doen hebt. Gij zult niets kunnen zeggen, want gij zult er niet toe in staat zijn; drie dagen lang niet, en dan zijn wij reeds ver; of we zijn aan boord van een schip of wij bevinden ons in Canada of wel in Mexico, enfin noem maar op. Over een minuut of tien zullen we het anker uitwerpen in een der schoonste baaien van dit verrukkelijke eiland, en gij zult daar volkomen veilig zijn.

— O ja? Je schijnt te vergeten, dat ik kan zwemmen en er nog andere middelen zijn, om te ontsnappen.

— Waarde Mr. Noname, het spijt me, dat ik je moet tegenspreken, maar dat zal je voorlopig niet glad zitten, zei de gemaskerde, terwijl hij zijn polshorloge raadpleegde. Je hebt nog precies één minuut en dan is het gebeurd.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg de gevangene.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, maar eensklaps begon hij te wankelen, bracht de hand naar het hoofd, zocht naar de leuning van een stoel, viel daar zwaar op neer, en zei toen, terwijl zijn tong dubbel sloeg, zoals bij een dronken man:

— Wat was dat?

De gemaskerde wees op het half geleedigde glas wijn, en zei eenvoudig:

— Dat was het Mr. Noname. Daarin schuilt ook de reden, waarom gij niets van dat alles zult doen, waarmede gij mij zoëven bedreigd hebt. Over een minuut zult gij rustig slapen.

De gevangene wilde nog iets zeggen, maar hij was er niet toe in staat. Zijn vingers tastten nog in een laatste, werktuigelijke poging om zich heen, toen sloten zijn ogen zich, het hoofd neigde achterover, en het volgende ogenblik sliep hij rustig.

Terstond deed de gemaskerde het improviseerde masker af en nu vertoonde zich het gelaat van John Raffles, de grote avonturier.

Hij trad op de bewusteloze man toe,

tilde een ooglid op, en zei:

— Nu, die zijn we voor 'n poos kwijt, Charles.

— Moet hij hier blijven? vroeg Charles Brand, naar de slapende man wijzend.

— Neen, wij zullen hem naar de kapiteinshut brengen, luidde het antwoord. Daar is een beter bed, en men zal hem dan ook eerder vinden. Roep Henderson en neem het roer van hem over.

Brand verwijderde zich, en een ogenblik daarna verscheen James Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, en met diens hulp was het al heel gemakkelijk, het zware lichaam van de bewusteloze naar de kapiteinshut te dragen, waar hij op het gemakkelijke bed werd neergelegd.

Toen de drie opvarenden aan dek kwamen, konden zij reeds duidelijk de lichten zien van St. Nicolaas, en zelfs van het eiland Santa Catalina, dat nog drie mijlen dichter bij de kust is gelegen.

In het midden van de baai, werd het anker gevierd en onmiddellijk maakten de drie mannen zich gereed het schip te verlaten.

De motorsloep, waarin reeds instrumenten, valiezen en een paar blikken benzine waren geladen, werd gestreken.

De sloep had een eenvoudig aanhangmotortje, dat uitmuntend bleek te werken, en onder een luid geroffel, dat Raffles wel iets zachter had gewenst, gleed de sloep over het water van de baai, rondde het eiland, voer langs Santa Catalina, dat het rechts liet liggen,

en bereikte ongeveer een half uur later de Californische kust, ongeveer halverwege tussen Los Angelos en Santa Anna. Raffles liet de sloep in een kreek eenvoudig op het zand lopen, en droogvoets konden de drie mannen aan land gaan.

Raffles wierp een blik om zich heen, en keek toen weer zeewaarts.

Bij de ingang van de kreek stak een rots boven het water uit.

Op zachte toon zei Raffles.

— Maak de boot weer vlot, James.

Zonder iets te zeggen zette de reus zijn brede schouders tegen de voorplecht en duwde de sloep weer in het water terug.

— Wat ga je doen? vroeg Brand verbaasd.

— Het is beter Charles, dat wij geen sporen van onze landing nalaten, gaf Raffles ten antwoord. Klaar, James?

— Klaar mylord.

Raffles ging op een grote, platte steen achter de sloep staan, maakte toen haastig contact, en riep:

— Los.

Terwijl het aanhangmotortje knetterde, stootte de sloep regelrecht op het rots-eilandje af, dat de kreek bijna geheel versperde.

Een paar seconden later klonk er een doffe slag, die vergezeld ging van een vuurstraal, en een paar tellen daarna was het kleine vaartuig te pletter gelopen tegen de rots, en in vijf meter water gezonken, zonder enig spoor achter te laten.

HOOFDSTUK II

ER WORDT EEN FILM GEMAAKT

Wanneer dit nummer van deze reeks verhalen in handen van de lezer komt, is de toestand in de wereld zó veel veranderd van die van, laat ons zeggen: dertig jaar geleden, dat men geneigd is te spreken van « die goede oude tijd ». Op elk gebied hebben zich in die dertig jaren zeer grote wijzigingen voorgedaan. Op elk gebied, dus ook op dat van de film.

Vlak bij de grens, die de Verenigde Staten van Noord Amerika van Mexico scheidt, ligt Los Angeles (een afkorting van O.L.Vrouw der Engelen) en Hollywood (Heilig Bos). Hollywood, een naam, die iedereen kent, die wel eens een Amerikaanse film heeft gezien. En wie heeft dat niet?

Iedereen weet dat Hollywood de plaats is, waar de droomfabrieken staan, die het mensdom een blik gunnen in de wereld van onvoorstelbare luxe, rijkdom en zaligheid. Maar Hollywood is niet meer wat het in de dertiger jaren was. Die tijd is voorbij. Eens was Hollywood, het land van de filmsterren. Nu wordt Hollywood langzamerhand ontvolkt.

De grote prachtige huizen der toenmalige filmsterren staan leeg, want zij zijn niet meer te bewonen en vervallen langzamerhand tot puinhopen.

De koningen en koninginnen van die filmkolonie waren vroeger: Douglas Fairbanks, Rudolph Valentina, Adolphe Menjou, Tom Mix, de gevierde cowboy met zijn beroemd paard Tony, Harold Lloyd (Kareltje), Buster Keaton (met zijn houten gezicht, waarop nooit een glimlachje verscheen, zelfs niet in de meest lachwekkende situaties), Erich von Stroheim, (een der gevierde acteurs, die tevens een onovertroffen regisseur was.) Mary Pickford, Ginger Rogers, Bette Davies, Myrna Loy, Gloria Swanson en nog vele andere meer.

Er is een einde gekomen aan hun loopbaan, zoals aan alles op deze wereld eens een einde komt. Hun namen hebben plaats gemaakt voor die van andere filmsterren, mannen en vrouwen, die toen nog niet geboren waren en die thans als sterren aan het filmfirmament schitteren, als Brigitte Bardot, Audrey Hepburn, Tsa Tsa Gabor, Sophia Loren, Gina Lolo brigida, ofschoon de twee laatst genoemden nooit in A-

merika hebben gefilmd.

Maar met die nieuwe filmsterren heeft deze vertelling niets te maken; met die van dertig jaren geleden, des te meer. Want Hollywood werkte destijds op volle toeren.

In die dagen was er aan de Sunset Boulevard een hotel van veertien verdiepingen verrezen, een reusachtig, wit grote dobbelsteen, met een daktuin, waar men kan zwemmen, tennissen, of genieten van het onbeschrijfelijke schone panorama, dat zich over zee en land uitstrekt.

Dit hotel was ternauwernood geopend of het was ook reeds bijna tot de laatste kamers bezet door toeristen.

Het hotel, Beau Rivage geheten, stond boven op een rotsplateau, en met grote kosten was een brede weg voor auto's aangelegd, tot voor de pompeuze ingang.

Tussen die weg en de rand van de rots naar de zijde van de zee, had men tafeltjes met gemakkelijke stoelen en de onontbeerlijke, gestreepte zonneschermen gezet.

Op een prachtige ochtend tegen negen uur, kwamen twee heren reeds uit het koele zeewater en liepen over het reeds hete zand, naar hun kleedkamer-tjes.

Zij hadden de dag tevoren hun in-trek genomen in het « Hotel Beau Rivage », waar slechts bij toeval nog een enkele kamer vrij bleek te zijn op de derde verdieping, die zij dus gezamenlijk hadden moeten delen.

Het raam van die kamer zag uit op de zee, en men kon heel gemakkelijk het eiland Santa Catalina zien liggen, doel van tal van uitstapjes met zeilboten en motorvaartuigen.

Na hun ochtendblad vielen de twee heren, niemand anders dan John Raffles en Charles Brand op hun ontbijt aan, en kort daarna verlieten zij het hotel.

Men kende hen daar slechts als een rijke Engelse toerist, die met zijn secretaris en zijn chauffeur reisde. En daar een chauffeur zonder auto wel wat al te zonderling is, en te vergelijken met een kapitein zonder schip, zo was de reusachtige chauffeur James Hender-

son er aanstonds op uitgestuurd, om voor een snelle, goede wagen te zorgen. Die zou natuurlijk gemakkelijk te krijgen zijn, in een plaats als Hollywood met zijn honderden schatrijke filmartiesten, die in hun wispelturigheid om de maand van wagen veranderden.

Brand genoot van het heerlijk weer en vooral van de rust, die zo plotseling was gekomen na een tijdperk van spanning en gevaar.

Wat Raffles nu ging doen, het was hem volkomen onbekend, en hij vroeg er ook liever niet naar. Waartoe slapende honden wakker maken?

Ook Raffles scheen te genieten van de heerlijke omgeving en van de rust, dus waarom zou hij met eigen hand die kalmte verstoren?

Vroeg of laat zou de grote avonturier zeker weer naar New York trekken, nieuwe avonturen tegemoet.

Voor het ogenblik hadden zij zeer weinig te vrezen. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Flannagan, de tussenpersoon zich er wel voor gewacht had, enige melding te maken van de zaak der geroofde kunstschaten uit het graf van China's laatste keizerin. Want in dat geval zou hij natuurlijk als heler worden beschouwd, en gearresteerd.

Evenmin zou de gewaande Dorothy Fish haar mond durven open doen, en als ze het wel deed, dan zou het nog niet hinderen, want zij had Raffles nooit anders dan vermomd gezien, en zou hem zeker niet herkennen. Wat de gevangene op het zeiljacht betreft, deze had zijn cipiers nooit anders gezien, dan met een zwarte lap voor het gelaat.

En de echte Dorothy Fish, die nu wel hersteld zou zijn, van haar griepje, zat waarschijnlijk vol ongeduld te wachten op de terugkeer van Flannagan, die haar de verlangde kostbaarheden moest overhandigen.

Maar daar zou zij lang op moeten wachten.

Terwijl Brand hierover liep te peuzelen keek hij nu en dan eens op naar het gelaat van Raffles, dat opgewekt stond en waarover als iets heel buitengewoons, een tevreden uitdrukking lag gespreid.

Dit gaf hem de moed om te vragen:
— Blijven wij hier lang?

— Ik had gedacht over een vacantie van een paar weken, Charles. Wat dunk je daarvan? vroeg Raffles met een glimlach. Dat zal je wel genoeg doen, nietwaar? De zaak is, dat ik gaarne zou afwachten, of alle medespelenden in onze kleine comédie hier wellicht nog bijeen zullen komen. Van die vrouw daarginds in Honolulu verwacht ik het nauwelijks, maar haar medeplichtigen geven het misschien zo gauw niet op, en zullen wellicht proberen, zich schadeloos te stellen voor het geleden verlies. De man op het zeiljacht zou natuurlijk ook spoedig gevonden worden, en hoe deze het zou verklaren, dat hij daar helemaal alleen op dat jacht aanwezig was, was een raadsel.

Op hun weg naar het hotel, bleven zij opeens tegelijkertijd staan, bij het zien van een eigenaardig schouwspel.

De villa's lagen hier tamelijk dicht bijeen, langs de geasfalteerde weg. Enige ruiters lieten hun paarden draven over het ruiterspad en een paar auto's waren hen in snelle vaart voorbij gestoven, met kunstig opgemaakte vrouwen achter het stuurwiel.

Op een afstand van een meter of vijftig kwam nu een kleine stoet aan, die zich langzaam in hun richting voortbewoog, en waarvan de kern bestond uit een kleine mandewagen, die geheel met zilververf was bestreken. Het was een ouderwets rijtuigje, en had geen portieren, maar wel een kap, die overeind gezet kon worden door middel van vier stangen, die ook van zilver waren. De wielen waren van rubberbanden voorzien, en het zonderlinge garnituur werd getrokken door twee vlekkeloos witte hitten, met rinkelend tuig, dat eveneens rijkelijk met zilver beslagen was.

— Wat is dat voor een zonderling kermisproduct? riep Brand verbluft uit.

— Wij zullen het gauw genoeg te weten komen, Charles. Laten wij de weg oversteken.

Zij bereikten het andere trottoir, juist toen de kleine optocht eraan kwam.

Een achttal ruiters, waaronder drie dames, schrijlings te paard gezeten, in

strak zittende, witte lederen rijbroeken omgaven het wagentje.

Deze ruiters spraken druk en blijkbaar onderdanig tot een dame, die achteroverleunde in het rijtuigje en met een nors gezicht toeluisterde. De man naast haar, met een zoet, glad poppengezicht die de paardjes mende, glimlachte nu en dan eens, naar het leek heel voorzichtig, om geen rimpels te maken in zijn opgemaakt gelaat, en hield zijn ogen strak op de weg gevestigd.

Brand keek aandachtig naar het opgemaakte gezicht met de grote, blauwe ogen, onder de fijn gepenseelde wenkbrauwen, en toen de stoet langzaam was voorbijgetrokken, als van een Koningin met haar hofhouding, fluisterde hij verbluft:

— Maar dat was Dorothy Fish.

— In eigen persoon, Charles.

— Ik heb gehoord van haar excentriciteit, maar dat zij die zover dreef, dat had ik niet gedacht. Zij lijkt wel wat op de vrouw van een circusdirecteur.

— Nu je dat zegt, amice, ben je er niet eens zo ver naast. Want die Dorothy Fish is inderdaad de dochter van een circuseigenaar, en de kleindochter van niemand minder dan Baily, de compagnon van de bekende show-firma Barnum and Baily. Een auto is iets heel gewoons, en trekt geen aandacht meer. Maar een verzilverd mandewagentje, met twee witte hitten bespannen, dat is een zeldzaamheid.

De twee vrienden begonnen het wagentje te volgen, wat heel gemakkelijk was, want het reed voortdurend voetstaps. De wandeling duurde ruim een half uur.

Eensklaps rezen nog ver buiten de stad, de geweldige bouwwerken uit de grond van de verschillende filmondernemingen van de Paramount, de Fox, en de United Artists. Verderop zou men de uitgestrekte terreinen vinden, waarop de Wild West films, de films uit het oude Babylon, Athene, Rome en Napels werden opgenomen.

Reeds uit de verte kon men zien dat zich voor het hek van de Paramount ge-

bouwen een grote menigte verdrong. Dat waren de hoopvollen, die dag in dag uit kwamen opdagen in de hoop, dat nu wel eens eindelijk hun diensten gevraagd zouden worden.

Daar waren de « edele grijsaards » met echte, heel mooie witte baarden, daar waren de mannen met kaalgeschoren hoofden, die geschikt waren voor kozak, daar waren de voormalige officieren uit het Duitse leger, die beter dan wie ook sabel en helm konden dragen, daar waren al degenen die zich door iets biezonders in gestalte of ge-laaitsvorm onderscheidden, en daardoor bruikbaar hoopten te zijn.

Er waren er ook, zowel mannen als vrouwen, die eenvoudig maar knap waren, en daardoor hoopten op te vallen. Het gerucht was gegaan, dat er spoedig een nieuwe film zou worden gedraaid, waarbij veel figuranten nodig waren, en nieuwe hoop vervulde dus aller harten.

Inderdaad scheen het nogal druk toe te gaan aan de andere zijde van het hoge hek. Mannen in hemdsmouwen liepen heen en weer, kleine kipkarretjes werden voortgeduwd over smalsporen, en achter de grote ruiten van de studio zag men vaak gestalten bewegen, die het al even druk schenen te hebben.

Nu en dan klom er een man in een rijbroek langs een smalle trap op een soort stelling, niet ver van het hoge hek, zodat hij daar over heen kon zien, en hij de zwijgende kudde figuranten kon monsteren. Nu en dan bracht hij een scheepsroeper aan zijn mond, riep iets, en dan maakte zich met een hoogrood gelaat een man of een vrouw los uit de menigte; de portier opende het hek op een kier, en de uitverkorene glipte naar binnen, waarna het hek weer dreu-nend dichtviel.

Er was iets uitgelekt over veldslagen en revoluties, en om die reden, hoopte men daar buiten het hek dat bijna allen ditmaal aangenomen zouden worden. Met begerige ogen volgden zij door de spijlen van het hek de chef der figuratie, die het ook erg druk scheen te hebben, en met vier, vijf grote vellen papier tussen de vingers rondraafde.

Dorothy Fish zou in deze film een der hoofdrollen spelen, en al wach-tende op haar volkomen herstel, zou er vast begonnen worden met het opnemen der massataferelen, en met die scenes, waarin zij niet behoefde te verschijnen.

Een paar malen kwamen er acteurs en actrices te zien, dicht bij de deur van het kledingmagazijn, en gestoken in het costuum van Franse edellieden, of mannen en vrouwen uit het volk tijdens het eerste jaar van de grote Franse revolutie.

* * *

Inmiddels was het verzilverde rijtuigje van Dorothy Fish naderbij gekomen en toen de kleine stoet bij het grote hek was aangekomen, reden allen naar binnen, waarna het hek weer dichtviel.

Brand en Raffles waren naderbij gekomen en keken belangstellend toe. De chef van het personeel struikelde bijna over zijn eigen benen in zijn haast om van zijn platform af te komen, en begon onmiddellijk druk te praten met de filmdiva, die uit het lage mandenwagentje was gestapt, leunend op de arm van de man met het poppengezicht. Zij griste de kijker uit de handen van de man, die met haar sprak, ging de vijf treden op van het trapje, liet haar blikken weiden over de wachtende menigte, en zei toen luid:

— Er is werkelijk niet veel zaaks onder de troep vandaag, Jim. Als je daar edellieden van kunt maken, dan ben je knap.

Uit de achterste rijen der figuranten klonk een kreet van protest, maar zij lette er zelfs niet op, bracht de prisma-kijker nogmaals voor het oog, en wees eensklaps met uitgestrekte vinger naar Raffles en Brand, en riep:

— Maar Jim, heb je dan geen ogen in je hoofd? Die daar, die grote. En die kleinere, die naast hem staat, is ook goed. Dat zijn houdingen, dat zijn schou-

ders, dat zijn benen. Laat ze binnen.

Brand keek Raffles verwonderd aan. Deze gaf hem een por in de ribben, gaf hem een knipoog, en wandelde rustig het geopende hek binnen, door de onthutste Brand op de voet gevolgd.

Enkele seconden later was de grote avonturier en zijn vriend opgenomen in het leger der figuranten, die zouden medewerken in « De Wezen van Parijs », waarin Dorothy Fish de vrouwelijke hoofdrol zou vervullen.

HOOFDSTUK III

FILMREPETITIE

Zodra zij zich voor een kort ogenblik alleen bevonden, vroeg Brand op zachte toon:

— Wat bezielt je, Edward? Is het een grap?

— Half en half, luidde het antwoord. Ik heb de gelegenheid aangegrepen in de buurt te blijven van Dorothy Fish.

— Maar wat zal men in het hotel zeggen: een rijke Engelse toerist, die in Hollywood figureert?

— Men zal het hoogstens excentriek vinden, en dat schijnt men hier van rijke Engelsen te verwachten, antwoordde Raffles schouderophalend. En dan, wij kunnen er immers uitloopen wanneer

wij maar verkiezen?

— Ik had het mij anders voorgesteld zuchtte Brand. Ik hoopte op zeiltochtjes, op mooie ritten in de omgeving.

— En dat alles zul je hebben, Charles, maar na afloop van het werk. Bedenk toch hoeveel meer je er dan van genieten zult.

Bij deze uitwisseling van gedachten bleef het voorlopig, want er waren nog een aantal figuranten binnen gelaten, en aldra was het raderwerk in gang gebracht. Alles klopte, alles greep in elkaar, voor ieder onderdeel was een persoon aangewezen, die zijn taak door en door kende.

In het grote kleedlokaal stonden eideloze rijen tafels, waarop de costumes reeds waren gereed gelegd, alle voorzien van een kaartje met een nummer.

Raffles en Brand werden naar de afdeling « Adel » verwezen, kregen een nummer, vonden hun costume, trokken het aan, en sloten hun eigen kleren weg in het metalen kastje, waarvan een groot aantal in de zaal langs de wanden was aangebracht.

Intussen liepen de assistenten van de pruikenmaker en de grimeur, de grote zaal in het rond, pikten er nu en dan enige personen uit, die met grote snelheid in bloeddorstige revolutionairen of arrogante edelen werden herschapen.

Raffles was een der laatsten die onder handen werd genomen. Hij kreeg een witte staartpruik op, die zijn voorhoofd nog hoger deed schijnen. Toen hij klaar was, maakte hij in het costume van donkergroene zijde, wijd uitstaande van de heupen, met veel goudbelegsel, grote mouwopslagen en kanten jabots, een zeer goed figuur. Men gaf hem een steek in de hand, en hing hem een fraai rapier in een schede van wit leder om.

Zodra de gehele troep was afgewerkt werden allen weer naar buiten geroepen waar de figuranten hun eerste instructies van de hulpregisseur kregen, een kleine dikke man, die nu reeds baadde in het zweet, ofschoon het werk voor die dag nog pas een uur aan de gang was.

Een geweldig spektakel klonk hen uit de grote studio tegemoet, het gewone lawaai van al die grote opnamezalen, waar vaak een aantal taferelen tegelijk worden opgenomen, een roofoverval naast een liefdestoneel, een zogenaamde « smijter » naast een diep tragisch geval.

Een grotere tegenstelling tussen de « zwijgende » film met haar oorverdovend lawaai en de « geluidsfilm » met haar dodelijke stilte, is bijna niet denkbaar. Overal dreunden hamerslagen, loeiden de stemmen der regisseurs, knalden er schoten, en werden met donderend lawaai zware stukken decor en enorme meubelen verplaatst onder een zo heidens geschreeuw, dat de leek zich

afvraagt, of daar iets goeds uit terecht kan komen.

Voor de nieuwe film was een groot gedeelte afgezonderd gehouden van de enorme hal, meer dan driehonderd meter lang en omstreeks honderdtwintig meter breed.

Daar was een gedeelte gebouwd van de façade van het koninklijk paleis te Versailles, en Brand kon niet nalaten de verbluffende gelijkenis te bewonderen tussen dit geval van stuck, gips, hout en linnen, en het echte gebouw op een uur sporens van Parijs. Ook aan het interieur was veel zorg besteed. Men zag de spiegelzaal, het beroemde cabinet van de rampzalige Marie-Antoinette, daar was de kamer, waar zij, naar men zegt, met de juwelier Kléber sprak over het historische berucht geworden halssnoer en daar was ook de kamer met de geheime deur, waarin Lodewijk Madame Dubarry ontving.

In de spiegelzaal liepen reeds een paar heren in costume op en neer, waaronder ook Zijne Majesteit, en wederom moest Brand de kunstvaardigheid bewonderen van de grimeur, die een verbluffende gelijkenis had weten te scheppen met de ongelukkige vorst, die met zijn hoofd moest boeten voor wat een geheel stelsel had misdreven.

De edellieden stonden in een hoek bijeen, en door een scheepsroeper riep een hulpregisseur hun toe, wat zij te doen hadden.

Een lange heer met een bleek gezicht scheen de aanvoerder te zijn, en gaf vervolgens nog eens op bevelende toon inlichtingen.

Op de steigers zitten de lichtjongens gereed bij hun lampen, en over het zwiepende, zwaaiende bruggetje dat hoog over het toneel heenloopt, bewegen zich nog anderen, die de zoeklichten moesten bedienen.

Onder het ontzaglijk stemmenruoer en lawaai, klonk ineens een snerpende fluit, dadelijk daarop gevolgd door een bekkenslag. De hoofdregisseur met het manuscript in de hand, riep de prachtig geklede heren, die met een verveeld gezicht in de zaal heen en weer hadden gelopen, iets toe.

Koning Lodewijk XV gaat achter een prachtig bewerkt schrijfbureau zitten, keek eens om zich heen, en wachtte.

— Kan ik draaien? loeit er een stem.

— Beginnen, loeit de regisseur terug. Zevenendertigste tafereel. Opgelet daar boven.

De eerste cameraman neemt achter zijn toestel plaats, en de koning begint zijn rol te spelen. Een kamerheer komt binnen, maakt een buiging, en overhandigt hem een document met een rood zegel.

De koning schijnt ongeduldig, trekt hem het papier uit de handen, leest het door, en maakt een bevelend gebaar. De kamerheer gaat weer terug naar de deur, opent deze en twee afgevaardigden van het volk treden binnen. Met een stroef gezicht luistert de koning naar hun uiteenzetting, spelend met een vouwbeen.

En tussen dat alles door roept de regisseur enkele aanwijzingen.

Nu en dan stormt hij op het schrijfbureau toe, en doet iets voor, een gebaar, een houding.

Vier malen herhaalt men het tafereel totdat het zonder haperen loopt, en dan schreeuwt de man in zijn scheepsroeper

— Licht. Attentie. Draaien.

De spiegelzaal wordt eensklaps daghelder verlicht door een witte gloed van bijna een miljoen kaarsen.

Het toneel herhaalt zich, naar nu draait de man aan de zwingen ononderbroken en de regisseur blijft onvermoed, maar met het zweet op het voorhoofd, zijn aanwijzingen tot de koning roepen.

Ineens klinkt het woord: Uit.

Onmiddellijk worden de lampen gedoofd, en de chef van de figuratie drijft zijn kudde naar de plek waar zij moeten opkomen.

Intussen is Dorothy Fish langzaam genaderd leunend op de arm van de heer met het poppengezicht, en kijkt toe, wel tien paar handen zijn aanstonds in de weer om haar een stoel toe te schuiven.

Het achtendertigste tafereel wordt gerepeteerd. De kamerheer dient een aantal edelen aan, die de koning willen spreken, en die hem druk en verontwaardigd zijn halfslachtige houding ten opzichte van de Minister van Financiën Necker komen verwijten, die hooghartig en met een minachtend gelaat naast zijn vorst staat, en nu en dan een gebaar van ongeduld en spot maakt.

Bijna onmiddellijk begint de regisseur woedend te schreeuwen.

— Niet op een kluitje binnen komen.

De spiegelzaal is geen dertigcentsbazer, en er is geen uitverkoop. Jullie zijn delen, begrijp dat toch. Wie is die man die over zijn degen struikelt? Gooie die vent er uit. Rustig en waardig binnen komen. Nog eens opnieuw. Met elkander praten, op gedempte toon. Ik zie daar een kleine dikzak, die zo elegant is als een dronken visvrouw. Meer naar achteren met die prop. Klaar? Beginnen.

Het tafereel werd drie, vier malen overgedaan, tot de schelle stem van Dorothy Fish eensklaps uitblonk boven het lawaai, roepend:

— Hebben jullie je ogen in je zak? Die aanvoerder is geen cent waard. Die man daar, in het groen moet je hebben. Ziet niemand dat? Kom jij eens hier.

— Heeft u het tegen mij mevrouw? vraagt Raffles vanwaar hij staat, verbaasd en uit de hoogte.

— Tegen wie anders? Komt er nog wat van? Wat ben jij in het dagelijks leven? Ziet dan niemand, dat die man een echte edelman is, van top tot teen, blinde vinken? Een mooi stelletje regisseurs, chefs, opzichters, en kappers, en niemand, die zijn ogen gebruikt. Draai je eens om. Kun je schermen? Wat ben je eigenlijk?

Onder die stroom van woorden bleef Raffles volkomen rustig. Zoals hij daar staat, bijna zes voet lang, slank als een riet, kijkt hij een weinig neer op de vrouw in haar stoel, met even opgetrokken wenkbrauwen.

Zonder zijn antwoord af te wachten op haar vragen gaat Dorothy Fish opgewonden voort:

— Hij is subliem. Veel te goed om figurant te zijn. Als hij niet te lang was, en niet te slank, zou ik zeggen: geef hem de rol van de koning. Maar nu dat niet kan, wat denken jullie van Choiseul?

Niemand zegt iets.

Verwonderen doet zich ook niemand. In de filmwereld is het iets zeer gewoons, dat men plotseling, van het ene uur op het andere uit volkomen onbekendheid opstijgt tot wereldroem. En daar Dorothy Fish bijna even machtig is als de filmmagnaten, zo verwacht iedereen, dat die onbekende figurant met zijn fijn, aristocratisch gezicht, dat het zo prachtig doet onder de witte pruik, over twee weken zijn eigen landhuis, zijn paarden en zijn auto's zou hebben.

Maar de figurant zelf zegt heel bejaard:

— Ik waardeer uw mening omtrent mij, madame, maar ik blijf maar liever eenvoudig een figurant. Het spelen van hoofdrollen is mij te inspannend, en ik heb er de aanleg niet voor.

De filmkoningin barstte in lachen uit, en gilt:

— Aanleg? Praat geen nonsens. Wie zegt dat je aanleg nodig hebt? Heeft iemand hier soms aanleg? Er zijn er twee of drie die er wat meer begrip van hebben, en de rest heeft een mooi gezicht en rechte benen. Dat is de hoofdzaak. Man, wees verstandig, en neem de kans aan, die ik je bied. Hier heb je mijn kaartje. Kom met me praten.

Raffles maakte een buiging, die een markies aan het hof van de Zonnekoning hem niet zou hebben verbeterd, stak het kaartje bij zich dat Dorothy Fish hem toereikte en zei koeltjes:

— Ik hoop het waar te nemen, madame als ik tijd heb.

Iedereen van de minste lichtjongen tot de eerste regisseur, keek stom verbaasd naar die onbeschaamde figurant die niet met beide handen aangreep wat het lot hem daar in de schoot wierp.

Dorothy Fish zelf was zo verbluft en misschien ook zo boos, dat zij met een driftige beweging opstond, en zich liet wegbrengen door de houten Jan Klaassen, die niet van haar zijde scheen te wijken.

De repetitie had voortgang, de lampen flitsten weer aan, bevelen werden uitgebruld, en dat duurde zo ruim twee uren, totdat Brand het meer dan genoeg begon te vinden, en Raffles nu en dan

eens in de zijde porde.

Tegen lunchtijd werden allen weggezonden, met de boodschap, om half drie weer ter plaatse te zijn, want dan werden de opnamen voortgezet.

— Luister eens, Edward, zei Brand zacht, terwijl hij zich ontdeed van zijn costuum, ik heb de geschiedenis van de Franse revolutie altijd met grote belangstelling gelezen, maar om er persoonlijk aan mee te doen, lijkt mij wel wat vermoelend. Hoe lang blijven wij dit volhouden?

— Misschien alleen deze namiddag nog, misschien nog een paar dagen. Dat zal van de omstandigheden afhangen. Of om juist te zijn, van die mooie meid, van Dorothy Fish.

De twee vrienden hadden zich spoedig verkleed, en stonden een ogenblik daarna weer buiten het hek, ieder in het bezit van een kaart, voorzien van een datum, en die hun het recht zou geven, die namiddag dadelijk weer naar binnen te gaan.

Zij moesten zich een weg banen door een drom zwijgende, terneer geslagen wachtenden, die hen vol naijver beschouwden.

Het duurde een poos voor zij terug waren in de stad, en de eerste man, die zij zagen was niemand anders dan Mr. Flannagan, gezeten in een rieten stoel op het terras van een koffiehuis, in de schaduw van het gestreepte zonzeil, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, en alsof hij niet pas kort geleden een aanzienlijk verlies had geleden door de aankoop van gestolen sieraden, die hij kort daarna weer was kwijt geraakt.

Ofschoon Raffles en Brand bijna zeker waren, dat hij hen niet zou herkennen, vonden zij het toch raadzaam, maar direct een zijstraat in te slaan. Toen zij buiten gehoor waren zei Brand verbluft:

— Hij waagt het dus nog hier te komen?

— Dat verwondert mij niets, Charles. De man heeft een zwaar verlies moeten lijden en natuurlijk zal hij zijn best doen, een deel daarvan terug te krijgen.

— Dorothy Fish zal hem zien aankom-

men, lachte Brand. Hij hoeft er niet op te rekenen, dat zij ook maar een cent zal betalen voor iets wat zij niet gehad heeft.

— Dat zal hij zelf ook wel inzien, maar hij zal haar alles uiteen willen zetten, en hoopt misschien op een nieuwe opdracht, die voor een deel tenminste het geleden verlies kan goedmaken. Zodra de grond hier te warm wordt onder onze voeten, vertrekken wij. Maar stil eens, ik geloof zo waar, dat ik daar nog andere kennissen zie.

Zij waren een groot plein genaderd, omringd door palmen, en waaraan een drietal grote hotels gelegen waren.

Voor een der hotels, waarvan de voor-gevel uit marmer was opgetrokken, zaten, in het restaurant dat daarbij hoorde, in de schaduw van de grote parasols, een dame en een heer, zeer chic

gekleed te lunchen.

— De vrouw uit Honolulu en een van haar assistenten, fluisterde Raffles, Brand bij een mouw grijpend, om hem tegen te houden. Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven.

— Wat zouden zij hier zoeken?

— Wel, wat anders dan de diadeem en die andere sieraden, antwoordde Raffles. Zij denken natuurlijk dat degene, die ze gestolen heeft ze aan Dorothy Fish is gaan brengen.

— Maar waarom zouden ze die dingen toch tot iedere prijs willen hebben?

— Er is maar een goede verklaring Charles; dat troepje heeft van een andere Amerikaanse geldvorst precies dezelfde opdracht gekregen, die onze filmdiva aan Flannagan heeft gegeven. En wie weet wat die man er voor wil betalen?

HOOFDSTUK IV

OP VISITE BIJ DOROTHY FISH

Precies op de vastgestelde tijd werden de werkzaamheden in de grote studio voortgezet en in de namiddag, na talloze herhalingen van één enkele scène, veel gevloek en getier, verklaarde de hoofdregisseur zich voldaan, en konden alle medewerkers, zowel hoofdrolspelers als figuranten, opgelucht, maar doodmoe het werk voor die dag, als gedaan beschouwen.

In een oogwenk was het gehele reusachtige atelier leeg gelopen.

Raffles had die namiddag een kleine rol moeten spelen. Hij had weer geprotesteerd, maar men had hem voorgehouden, dat Dorothy Fish het zo wilde, en dat hij kon ophoepelen, als hij het niet deed, en dat had hem glimlachend doen toegeven. Diezelfde namiddag had Dorothy Fish haar uitnodiging herhaald bij haar thee te gaan drinken.

Brand was bij deze uitnodiging inbegrepen, of om juist te zijn: Raffles had hem zelf mede geïnviteerd.

Brand was enigszins verbaasd over

deze handelwijze van Raffles, maar hij schikte zich erin, want hij begreep, dat Raffles een of ander doel had. Voorts zag hij zeer goed in dat het de grote avonturier slechts één woord behoefde te kosten, om te worden opgenomen in het kleine, uitverkoren groepje der duur betaalde en beroemde filmsterren.

Brand had een binnenpretje toen hij bedacht wat een kostelijke mop het zou zijn, de man op het witte doek te zien en te bewonderen, die door de politie van vier werelddelen jarenlang te vergeefs was gezocht.

En zo komt de grote avonturier slechts voor op een klein gedeelte van de film «De Wezen van Parijs», als een heel gewoon figurant, en toch onmiddellijk te herkennen door zijn houding, zijn beheerste bewegingen en de wijze, waarop hij het zijde gewaad uit die tijden droeg. Toen de politie van New York er de lucht van kreeg, heeft zij weten te bewerken, dat dit gedeelte uit de film werd geknipt en die stukjes film

zijn in duizend exemplaren naar even zoveel bureaus van politie gezonden, over de gehele wereld, en men heeft ze vergroot tot bijna levensgrootte, zonder dat het ook maar een zier heeft geholpen om de Grote Onbekende in handen te krijgen.

* * *

Die namiddag, omstreeks vier uur, begaven Raffles en Brand zich dus naar het huis van Dorothy Fish. Het was stellig een van de mooiste van geheel Hollywood, een weinig afgezonderd gelegen, en omringd door een prachtige tuin, die alleen reeds het onafgebroken dagwerk van drie tuinlieden noodzakelijk maakte. Voorts hield de filmdiva er een butler, een kok, een kamenier, een kamermeisje, een man voor haar paarden en een chauffeur op na. Het gehele personeel sliep buitenshuis met uitzondering van het kameniertje en de bejaarde butler.

De tuin was omgeven door een lage muur, die de gehele bezitting van de weg scheidde. Men trad het huis binnen via een fraai terras, met een marmeren balustrade, en uitzicht gevend op een groot gazon, door lanen met tamarinden, palmen en amandelbomen omringd.

De twee vrienden werden ontvangen door de deftige butler, met zijn uitgestreken gelaat.

Hij nam zwijsend jas en hoed van de gasten in ontvangst, en geleidde hen daarna onmiddellijk naar het salon, aan de achterzijde van het huis, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over de heuvels in de verte en de bergen op de verre achtergrond.

De filmkoningin was alleen, en Brand zag duidelijk de uitdrukking van misnoegen en teleurstelling op haar opge maakt gezicht, toen zij bemerkte dat Raffles niet alléén was gekomen, zoals zij misschien toch nog gehoopt had.

Zij begroette Brand dan ook tamelijk koel en verzocht Raffles in een stoel bij het raam plaats te nemen, zette een zilveren beker met sigaretten bij hem

neer, en begon onmiddellijk, zich languit op een divan werpend:

— En vertel me nu eens al je geheimen, mon cher. Waar kom je vandaan, wie ben je eigenlijk, hoe ben je hier verzeild geraakt, en waarom heb je dit beroep al niet veel eerder gekozen?

Raffles stak rustig een sigaret op, blies en rookwolkje uit, en zei toen met hoogopgetrokken wenkbrauwen:

— Dat zijn heel wat vragen tegelijk. Ik vrees, dat ik op de meeste niet zal kunnen antwoorden. Laten wij zeggen, dat ik het voor mijn plezier heb gedaan. Wij zijn hier gekomen als gewone toeristen, en mijn vriend en ik logeren in het hotel « Beau Rivage ».

Dorothy Fish zette grote ogen op, en herhaalde:

— In de « Beau Rivage ». Maar een kamer daar kost vijftien dollar per dag. Waarom ben je dan in 's hemelsnaam figurant geworden?

— Zuiver toeval, antwoordde Raffles kalm. Wij stonden daar maar heel toevallig uit nieuwsgierigheid en zouden er nog staan, misschien, als wij niet waren binnen geroepen.

— Zo... zo... dan heb je zeker wel veel duiten, of ben je een vermomde prins, of iets van dat slag? Ben je een Engelse Hertog? Een Spaanse Grande? Maar neen, vertel me niets, dat is romantischer. Ik heb behoefte aan romantiek, zie je. Wie is die vriend van je? Zijn jullie altijd samen?

— Altijd, antwoordde Raffles plechtig.

Het antwoord scheen de filmster te mishagen, en ze opende reeds de mond om iets onaangenaams te zeggen, toen de butler binnentrad, en met zijn lijzige stem aankondigde:

— Mijnheer Flannagan, die verzoekt u te mogen spreken, madame.

De zogenoemde naam had een verrassende invloed op de filmkoningin. Zij sprong dadelijk op van de divan, en richtte zich tot haar beide bezoekers met de woorden:

— Verontschuldigd mij een ogenblik. Daar is heel belangrijk bezoek. Ik hoop dat ik binnen tien minuten weer terug ben. Willen jullie intussen wat in de

tuin wandelen, of gebruik maken van het zwembad, of een partij biljart spelen? Neen? Zoals je verkiest. Tot straks dan.

Raffles keek een oogenblik met een vreemd glimlachje naar de dichte deur, maakte er een buiging voor, en zei spottend:

— Wij zullen niets van dat alles doen madame; wij zullen alleen maar even wat gaan spelen met uw brandkast.

— Maar het mens is verliefd op je, Edward, zei Brand. Merk je dat niet? Ze kan me wel weggijken.

— Verliefd? herhaalde Raffles verachtelijk. Die vrouw is een Cleopatra in duodecimo. Het is alom bekend, dat zij minnaars heeft gehad bij de vleet. Ik zou slechts een nummer in haar boekje zijn, maar ik zal zo vrij zijn, er een dikke streep door te halen. Neen, dank je wel. Een ijdele, leeghoofdige, harde en voor de rest onbeduidende vrouw. Ik ken het genre, en ik moet er niets van hebben. Alles aan haar is onecht behalve gelukkig haar juwelen.

— Het zal mij benieuwen hoe haar reactie is, als zij hoort, dat Flannagan haar moet teleurstellen? In zijn plaats zou ik maar liever weg zijn gebleven. Ik begrijp niet goed wat hij hier komt doen.

De vrienden luisterden vergeefs naar het spektakel, dat zij verwachtten.

Alles bleef stil. Raffles was opgestaan en liep de grote kamer rond, absoluut onhoorbaar, zoals steeds, wanneer hij iets onderzocht. Hij liep langs de wanden, opende hier en daar een kast, tikte nu en dan tegen de muur, bewonderde een mooi schilderij van Van Dijk, dat zeker wel twintig duizend dollar zou hebben gekost, bekeek een paar prachtige Chinese vazen, en wijdde vervolgens zijn aandacht aan de hoge openslaande glazen deuren, die uitkwamen op het achterterras. Hij bukte zich, bekeek de afsluiting, en glimlachte. Hij had onmiddellijk de dunne, metalen draad gezien van het alarmsignaal, dat zou overgaan, wanneer men des nachts het spanjolet opende.

Met de handen in de zakken, en zacht voor zich heen fluitend, zette Raffles

zijn rondwandeling voort, en eensklaps deed hij de kamerdeur open, zo zacht en vlug dat Brand het niet merkte voor Raffles weg was.

Er verstreken zeker wel zes of zeven minuten, en toen trad hij even onhoorbaar weer binnen, en zei opgeruimd:

— Een prachtig huis, uitmuntend ingericht. De kleine brandkast is geheel ingemetseld en bevindt zich in haar, hoe moet ik het noemen, laten wij zeggen: haar werkkamer. Er staat tenminste een bureau, zoals een minister zich niet mooier kon wensen, er is een loketkast, een schrijfmachine, en er is ook een schrijftafel, waarschijnlijk voor een secretaris, want ik vond er papperassen, die daarop wijzen, en voorts een stempel met een handtekening, die niet de hare is. Dikke lopers op de trappen. Het elektrische schakelbord bevindt zich in een kast in de vestibule. De butler is een oude half seniele vent, en slaapt op de zolderverdieping. Het kamermeisje is een koket ding, zeer gevoelig voor een vriendelijk woordje. Een best huis.

Eensklaps zweeg hij en ging snel weer zitten. Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open en Dorothy Fish trad binnen op de voet gevolgd door Flannagan in hoogst-eigen persoon. Haar gelaat straalde van vreugde, en opgewekt riep zij uit:

— Mag ik u voorstellen aan mijn vriend Mr. Flannagan, een bekend oudheidkundige uit San Francisco. Mijnheer Brent, Brunt... Stunt, of hoe heet u ook weer... ?

Raffles en Brand hadden elkaar vlug een blik toegeworpen. Speelde deze vrouw comédie? Was dat het gezicht van iemand, die zoëven een bittere teleurstelling had moeten slikken?

Brand was direct in zijn rol en wendde zich met zijn beminnelijkst lachje tot Flannagan, dezelfde man, die hij en Raffles nog geen veertien dagen geleden op zulk een handige wijze beroofd hadden van het diadeem, en de andere kostbaarheden.

Heel even had hij de vrees gekoesterd dat Flannagan hen zou herkennen, maar het was nu wel duidelijk, dat de

makelaar in kwalijke zaakjes zijn tegenstanders van destijds op honderden mijlen afstand waande.

Brand deed zich van zijn beste zijde voor, maar bij alles wat hij vroeg of antwoordde liet hem de gedachte niet los: Waarom is zij zo opgewekt? Hoe komt het dat zij hem niet de deur heeft gewezen? Want Dorothy was in een voortreffelijke stemming, dat was duidelijk merkbaar.

Er viel echter niet aan te twijfelen, of Flannagan was nerveus, voelde zich niet op zijn gemak, en had het allerliefst zich van Brand afgemaakt, die hem allerlei dingen vroeg over zijn beroep, en over oude schilderijen.

Tot twee malen toe had hij zich naar de gastvrouw gewend, die scheen te vergeten dat hij er was.

Juist toen hij dit voor de derde maal nog eens wilde doen, trad weer de butler binnen, die met zijn eentonige, saai stem aankondigde:

— Mr. en Mrs. Howard Treslong verzoeken om de eer, hun opwachting te mogen maken.

De fraai gepenseelde wenkbrauwen van de filmdiva gingen een heel eind omhoog, en zij herhaalde:

— Howard Treslong? Nooit van gehoord. Ken jij ze, Boswell?

— Neen, madame. Mijnheer en mevrouw zijn mij totaal onbekend.

— Maar wat drommel, ik ontvang geen vreemden, zonder introductie, riep Dorothy Fish toornig uit. Mijn huis is toch geen lunchroom? Wat willen die mensen van me? Hoe zien ze er uit?

— Het zijn keurige mensen, madame.

De trekken van Dorothy Fish ontspannen zich een weinig, en zij zei:

— Nu, laat dan die mensen in 's hemelsnaam maar even hier komen. Misschien komen zij om een handtekening. Je zult er vinden in de lade van de schrijftafel van mijn secretaresse. Naast de portretten.

En zacht voegde zij er aan toe, alleen bestemd voor Raffles:

— Ik zal me gauw van hen afmaken. Misschien is het wel een bedelpartij.

Raffles zei niets, maar dacht er het zijne van.

Even daarna kwam de butler, die het vertrek verlaten had, terug, en liet een heer en een dame binnen, bij wier aanblik Brand een onwillekeurige beweging van schrik niet kon onderdrukken.

Hij herkende in de vrouw, de brutale oplichtster uit Honolulu, die zich voor Dorothy Fish had uitgegeven, en het telegram aan Flannagan gezonden had. De man was een van de medeplichtigen, die met hun revolvers bij de deuren hadden gestaan, om Raffles het heengaan te beletten, toen deze met de juwelen kwam opdagen, in de gedaante van Mr. Flannagan.

Ondanks zichzelf moest hij echter de onbeschaamdheid en de zelfbewustheid bewonderen, waarmede dit tweetal zijn doel nastreefde, zelfs nadat alles verloren scheen. Voor een herkenning behoeften hij en Raffles niet te vrezen, want daarvoor hadden zij zich op die gedenkwaardige avond te goed vermoemd.

Maar zo vroeg hij zich af, welk een zonderlinge comédie zou dit worden? De zogenaamde Treslongs wisten natuurlijk dat de Flannagan die zij daar aantroffen de echte moest zijn. Flannagan op zijn beurt echter had er niet het minste idee van, dat de juwelen hem ontstolen waren door die twee daar of het ten minste van plan waren geweest.

Van de houding van Dorothy Fish begreep Brand echter nog steeds niets.

Zij was natuurlijk niet erg gesteld op dit onverwachte bezoek, maar zij had gelachen, vrolijk gesproken, en dat terwijl Flannagan met zulk een noodlottige boodschap bij haar kwam.

Het bleek weldra uit de loop van het gesprek, dat de zogenaamde Treslongs alleen maar kwamen om zich voor te stellen als aanstaande bureu. Zij hadden namelijk de villa gehuurd, waarvan de tuin grensde aan die van het fraaie huis van Dorothy Fish.

Toen zij er een paar minuten waren, nam Flannagan afscheid, en Brand kreeg de indruk, dat hij blij was er tussen uit te kunnen knippen.

Tien minuten later, na deze eerste beleefdheidsvisite, vertrok het echtpaar Howard Treslong, stapten in de auto,

waarmede zij gekomen waren, en reden weg.

Dorothy slaakte een zucht van verlichting, wierp zich weer op de divan en zei:

— Wat een bezoeking, die visites. Hoe vond je die mensen, mon cher?

— Keurig gekleed, antwoordde Raffles langs zijn neus weg.

— Heb je gezien hoe ze alles hier in de kamer opnamen?

— Ja. Er ontgaat mij zelden zo iets, madame.

Ze was opgestaan, kwam vlak voor hem staan, en fluisterde, hem aanzien- de met haar grote, wat te ronde ogen, die het echter op het witte doek zo goed deden, op fluisterende toon:

— Stuur je vriend weg. Blijf bij mij eten.

— Tot mijn leedwezen heb ik daar geen gelegenheid voor, madame, antwoordde Raffles op zijn hoffelijkste toon.

— Een andere afspraak?

— De voorbereiding voor een interessante onderneming, madame.

— Jammer. Zie je geen kans om van avond terug te komen? Zo laat als je maar wilt. Voor mijn vrienden staat mijn huis altijd open.

Zij keek Raffles daarbij aan op een wijze die maar heel weinig twijfel overliet aangaande haar bedoeling.

— De mogelijkheid bestaat, dat ik aan die uitnodiging kan gehoor geven, maar zeker weet ik het niet.

— Zie, dat je je vrij kunt maken. Het komt er niet op aan, hoe laat. Maar wacht even; kom eerst nog even mee, want ik moet je iets heel, heel bijzonders laten zien.

Ze had Raffles bij de hand gegrepen, en voor hij nog iets had kunnen zeggen had zij hem de kamer uitgetrokken, liep haastig met hem over de gang, ging een trap van zes treden op, en liet hem toen binnen gaan in een hoekkamer, met slechts een enkel raam.

Zij duwde hem in een leunstoel, opende een kast, met behulp van een klein, eigenaardig gevormd sleuteltje, nam daaruit een doos van palissanderhout, opende ook deze, en zette de diadeem met de zeven prachtige, gouden boedhabeeldjes triomfantelijk voor Raffles neer.

— Honderd twintig duizend dollar voor betaald, riep ze uit. Het is te geef, niet waar? Weet je wat het is? Neen natuurlijk.

— Toevallig wel, madame, zei Raffles het is een der diadeems van keizerin Tsoe-Shi, en zeven gouden boedhabeeldjes, die met haar werden begraven. Zij zijn heel mooi, werkelijk, het is alleen maar jammer dat ze vals zijn.

HOOFDSTUK V

WAT ER 'S AVONDS GEBEURDE

Dorothy Fish keek Raffles verstomd aan, met haar mond open, hetgeen haar niet mooier maakte.

Met haar porseleinen poppenogen wierp zij haar bezoeker een stom verbaasde blik toe en begon tamelijk onnozel te lachen, en zei:

— Wat is dat nu voor een grap? Niet echt? Meen je het?

— Ik meen het in volle ernst, antwoordde Raffles glimlachend. Die dingen zijn nagemaakt spul, al moet ik toegeven, dat het goed gedaan is.

Nu begon het gezicht van de filmster toch een andere uitdrukking aan te nemen; de verwonderde uitdrukking verdween, om plaats te maken voor een nijldige trek.

Woedend viel ze uit:

— Houdt je me voor de gek? Hoe kun je dat weten of die dingen echt zijn? Heb je de echte ooit gezien?

— Ja zeker, madame vanochtend nog

antwoordde Raffles, zonder dat de glimlach van zijn gelaat week. Geloof mij; ik heb verstand van zulke dingen en bovendien alle redenen om er van overtuigd te zijn, dat deze stukken nagemaakt moeten zijn.

Dorothy Fish kon zich niet meer inhouden, en barstte uit.

— Maar wat je daar zegt is onmogelijk. Die diadeem en die beeldjes ... er had nog méér moeten zijn...

— Een zeer kostbare koraaltak, vulde Raffles onverstoorbaar de zin aan.

— Hoe weet je dat? riep Dorothy Fish verblekend uit. Hoe kun je dat weten?

— Misschien vertel ik dat later wel eens. Het is immers zo?

— Inderdaad. Maar die vent van zoeven zei, dat hij die tak niet in zijn bezit had kunnen krijgen. Waarom hem dat niet mogelijk was, vertelde hij er niet bij, maar die andere dingen had hij

wel en het is onmogelijk dat dat alles in zulk een korte tijd is nagemaakt, want ik weet beslist, dat zij ongeveer een week geleden werden weggenomen uit, kortom uit het graf van een Chinese keizerin. Wil je mij wijsmaken dat zelfs de knapste edelsmid of juwelier in acht dagen tijds zo'n prachtstuk kan namaken?

— Als hij dag en nacht doorwerkte madame, zou het misschien niet geheel onmogelijk zijn. Maar laat ik u zeggen, dat deze stukken niet zijn nagemaakt na de roof, maar vele jaren geleden. Het zijn eenvoudig doubletten of duplicaten, of hoe u ze noemen wilt, maar ik moet erkennen dat ik niet weet, hoe ze in het bezit zijn geraakt van die... die... hm... Mr. Flannagan.

Dorothy Fish sprong op, alsof er een veer in haar los schoot en riep uit:

— Flannagan... Flannagan? Ik zal hem laten hangen. Als hij maar niet denkt dat hij er zo afkomt. Wacht hier even, ik ga dadelijk opbellen. Ik stuur de politie op hem af. Hij kan nog niet ver zijn. Een uur geleden was hij nog hier. Daarom had hij zo'n haast om weg te komen. Wat een bedrieger. Wat een dief.

Ze had alle woorden en zinnen kort afgebeten gezegd, want nu en dan moest ze ophouden om opnieuw adem te scheppen.

Ze betastte het diadeem, en ging voort:

— Ik kan me nog niet voorstellen, dat je gelijk hebt. Dat ding ziet er prachtig uit. Kun je je niet vergissen.

— Madame, ik heb bijzondere redenen om er vast van overtuigd te zijn, dat wat gij daar in de hand hebt inderdaad niets anders is dan een van die prachtige similé's, die vooral in China dikwijls werden vervaardigd van kostbare kroonjuwelen en andere sieraden.

— Dan zal hij boeten. Ik zal hem de politie op zijn dak sturen.

— En dan, madame? Wat verder?

— Wat verder? vraag je dat nog? Dan wordt hij gearresteerd, hij moet mij die honderd twintig duizend dollars teruggeven, en bovendien gaat hij de kast in wegens bedrog en misbruik van

vertrouwen.

— En bent u van plan dat allemaal aan de politie te zeggen? vroeg Raffles spottend. Zoudt gij durven zeggen dat gij Flannagan opdracht hebt gegeven, u de gestolen juwelen te bezorgen? Weet gij hoe de wet zo iets noemt? Heling, en het is nog erger, het is aansporing tot misdrijf, en dat wordt in zekere gevallen nog zwaarder gestraft dan het misdrijf zelf. En grafschennis behoort onder de zeer ernstige misdrijven.

Dorothy Fish was opnieuw verbleekt, wankelde naar een stoel, viel er op neer, sloeg met gesloten vuisten woedend op de armleuningen, en Raffles aanstarend met haar grote, porseleinen ogen, alsof hij eigenlijk de schuld van alles was.

Zij beheerste zich met grote moeite, en bracht er met deze stem uit:

— Dus, dus ik moet dit alles maar over mijn kant laten gaan? Ik moet dulden, dat die bedrieger mij een kapitaal afneemt, terwijl ik er niets voor terugkrijg, dan waardeloze rommel?

Zij wees met haar wijsvinger naar de sieraden, die op de tafel waren blijven liggen, en Raffles zei schouderophalend:

— Niemand belet u om ze voor de echte te laten doorgaan, als gij er dan zo gesteld op zijt, eigenares te zijn van die keizerlijke sieraden. In ieder geval zijn ze, zoals ze daar liggen, toch wel vierduizend dollar waard.

De filmkoningin liet een schel lachje horen, en barstte uit:

— Vierduizend dollar. Het is de moeite nogal waard. Ik heb veel zin om de voden het raam uit te gooien. En jij staat daar maar, hé? Jij blijft maar zo doodkalm. Kun je me dan geen raad geven?

Raffles keek haar koeltjes aan, vanwaar hij stond, en zei:

— Madame, wanneer men eenmaal een opdracht geeft tot grafschennis, dan moet men ook bereid zijn, zekere risico's te dragen.

— Houd je zedenpreken voor je, en geef me liever een advies waaraan ik wat heb. Ik wou dat ik je die dingen nooit had laten zien; dan zou ik tenminste de illusie hebben gehad, de echte in mijn bezit te hebben. Maar neen,

ik praat wartaal, want Flannagan zal natuurlijk later ook de echte juwelen gaan verkopen.

— Wat dat betreft kan ik u gerust stellen, madame; dat zal Flannagan zeker niet doen, om de even eenvoudige als afdoende reden, dat hij ze niet in zijn bezit heeft.

Dorothy Fish sprong opnieuw op, kwam langzaam, haar handen tot vuisten gebald, in de zijde gesteund, op hem toe, bleef voor hem staan, en vroeg met een diepe, vlakke stem:

— Zou je me nu niet eens eindelijk willen zeggen, wie jij eigenlijk bent, mijnheer de hertog? Of ben je een prins of een tovenaar?... Vooruit, zeg op.

— Later misschien, antwoordde Raffles, op haar neerziende.

— Je vindt het toch zeker niet goed, dat die Flannagan in het bezit blijft van dat gestolen geld?

— Dat vind ik zeker niet goed, en hij zal het weer moeten afgeven.

— Dat is tenminste het woord van een man, zei Dorothy Fish.

Raffles keerde zich even van haar af, om de as van zijn sigaret, in een fraai bewerkte zilveren asbak te deponeren, en zij zag daardoor het zonderlinge glimlachje niet, dat even Raffles' lippen deed krullen.

Zijn gelaat stond strak, toen hij haar weer aankeek, en zij vroeg, de handen op zijn schouders leggend:

— Kom je vanavond terug? Beloof het mij. Ik vind je werkelijk een fijne vent. Ik heb er niet veel zo ontmoet. Ik zou het heerlijk vinden als je mijn vriend wilde worden.

Raffles bekeek zijn nagels eens, vestigde toen de blik van zijn staalgrijze ogen vast op haar gelaat, dat naar hem was opgeheven, en zei toen:

— Daarop bestaat weinig kans, madame. Ik zal hier nog hoogstens vier dagen blijven, misschien een week, en dan vertrek ik.

— Dus je blijft niet hier? riep zij verschrikt uit. Wil je dan niet proberen aan de film naam te maken en beroemd te worden?

— Daar heb ik niet de minste lust in, madame. Maar ik wil wel beloven

vanavond terug te komen. Want er is iets dat mij zegt, dat gij misschien de hulp van een paar stevige handen en misschien ook van een goed wapen zult kunnen nodig hebben.

— Nog meer raadselen, riep Dorothy Fish met een opgewonden lachje uit. Ik reken in ieder geval vast op je komst. Ik zal de achterdeur open laten staan.

— Doe dat vooral niet, als ik u een raad mag geven, zei Raffles. Laat alle deuren en ramen goed sluiten. Waar ik binnen wil komen, daar kom ik ook binnen.

Voor het eerst was er iets van angst in haar ogen, toen ze hem aankeek, en op zachte toon vroeg:

— Wat verwacht je eigenlijk?

— Dat kan ik nog niet met zekerheid zeggen, maar ik geloof stellig dat er iets staat te gebeuren, vannacht. Berg vooral die dingen die daar liggen, goed weg. Maar niet al te goed. Wij kunnen er misschien een grap mee beleven.

— Maar neem dan tenminste een sleutel mee. Er is een heel stevige zijdeur, voor de dienstvertrekken.

— Dat idee is niet slecht, zei Raffles, terwijl hij de sleutel, die hem in de hand werd gedrukt in zijn zak stak.

Hij stond al bij de deur toen hij zich nog eens omdraaide en vroeg:

— Hebt gij veel contant geld in huis, Miss Fish?

— Ik weet niet wat je veel noemt. Stellig niet meer dan tachtig duizend dollar.

— Niet de moeite waard. Juwelen?

— O ja, die bij hopen. Maar waarom vraag je dat zo?

— Zuiver uit belangstelling. Sluit alles goed weg. Je hebt toch een waakhond?

— Die heb ik, een bouvier. Maar, mijn hemel, wat verwacht je dan toch eindelijk?

— Wel, na dat bezoek van Flannagan en met de aanwezigheid van al dat moois is alles te verwachten, antwoordde Raffles wijzend naar het kistje met de nagemaakte sieraden.

Dorothy Fish keek hem vragend aan, maar hij deed of hij het niet zag, nam

zeer hoffelijk afscheid en verdween. Een paar minuten later stond hij met Brand op straat en volgde de brede boulevard zeewaarts, in de richting van hun hotel.

Na een poosje gewandeld te hebben, zonder dat er nog een woord gewisseld was, zei hij, alsof het hem nu eerst inviel:

— Dat is waar, dat vertelde ik je nog niet; Dorothy Fish nam me immers de kamer mee uit, om me iets moois te laten zien?

— Dat meen ik me te herinneren, antwoordde Brand droogjes, terwijl hij van terzijde eens naar het ernstige geelaat van Raffles keek.

— Kun je je voorstellen wat het was?

— Neen, dat kan ik niet, maar je bent bijna een half uur weg geweest, dus mag ik veronderstellen, dat het een zeer bijzondere aangelegenheid was.

— Dat was het ook, maar je zult het nooit raden. Om kort te gaan, amice, zij liet mij het diadeem en de zeven boedhabeeldjes zien.

Brand sloeg een gat in de lucht van verbazing, en bracht er toen uit:

— Wat is dat? En dat vertel je me nu pas? Maar laten we dan toch wat vlugger lopen. Wat hebben we nu nog in het hotel te maken? Het zal geen mooi gezicht zijn, die geplunderde kast, je opengebroken valies...

— Kalm aan, Charles, kalm aan... Er is niets gestolen, daarvan ben ik zeker. Flannagan bracht haar een mooi nagemaakte copie en de koraaltak, die nu eenmaal niet nagemaakt kan worden, was er niet bij. Zij had er juist honderd twintig duizend dollar voor betaald.

Brand nam zijn panama af, wuifde er zich koelte mee toe, en stamelde:

— Wil je wel geloven, dat ik het er benauwd van krijg. Daar staat mijn verstand bij stil. Daarom dus die opgewektheid van haar, en die blijdschap, terwijl wij verwachtten, dat zij in zak en as zou zitten na het bezoek van Flannagan. Maar dan is die man een nog groter bandiet dan ik vermoedde.

— Dat blijkt wel, zei Raffles droogjes.

— Maar je hebt haar toch, hoop ik, niet gezegd dat het valse rommel was.

— Dat heb ik integendeel, wel. Ik had er mijn redenen voor.

— Maar ze zal de politie van Hollywood tegen de man ophitsen.

— Dat was ze inderdaad van plan, maar toen ik haar onder het oog bracht dat ze dan zelf zeer waarschijnlijk als medeplichtige of zelfs aanstichtster voor de hoge heren zou moeten verschijnen, toen haalde zij bakzijl, en koos eieren voor haar geld.

— En wat nu verder? vroeg Brand.

— Vanavond, vannacht wellicht, ga ik haar opnieuw een bezoek brengen.

— Aha, riep Brand uit.

— Die uitroep is volkomen misplaatst waarde amice. Ik heb als het ware mij zelf uitgenodigd, omdat ik een oogje in het zeil wil houden.

— In welk zeil? vroeg Brand onnozel.

— Wel laat ons zeggen: In het zeil, dat het echtpaar Treslong gehesen heeft Charles, nog zelden heb ik mij zo gemuseerd met een comédie. Bedenk eens dat wij er alle rollen van kennen, dat wij weten wat er komt, dat wij het stuk van a tot z zouden kunnen vertellen, terwijl de spelers zelf nog helemaal niet weten wat zij aan elkander hebben. Madame Treslong, zoals we haar voorlopig maar zullen noemen, is op dit ogenblik er ten volle van overtuigd dat Dorothy Fish het diadeem in haar bezit heeft.

— Maar hoe kan ze daarvan overtuigd zijn?

— Mij dunkt dat dit nogal duidelijk is. In Honolulu had zij het willen stelen van een man, die zij voor Flannagan aanzag. Dat mislukte haar, en zij moet toch wel hebben begrepen, dat die man het kostbare stuk niet voor zich zelf gapte, maar het dadelijk daarheen is gaan brengen, waar hij wist, er goed voor te zullen worden betaald, dat wil zeggen, naar de vrouw, die hem de opdracht had gegeven tot de diefstal.

— Maar hoe kan zij veronderstellen dat de opdrachtgeefster het al heeft?

— Wel door het tijdsverloop, dat er verstreken is tussen de beide gebeurtenissen: het stelen van het stuk, en hun bezoek in dit huis deze namiddag.

— Maar zij hebben in het huis van

Dorothy Fish de echte Flannagan gezien, hield Brand vol. Wat moeten zij daarvan denken?

— Stel je zelf eens in hun plaats. Wat zou jij gedacht hebben? Natuurlijk dat de man alleen kwam, om zijn verontschuldiging aan te bieden. En in ieder geval moesten zij toch begrijpen, dat alles na dat bezoek van Flannagan in orde moest zijn. Ofwel, hij had het gestolen juweel zelf gebracht, of de man met de zwarte lap voor het gezicht was hem voor geweest, en had haar het kostbare stuk weten te verkopen. Dorothy Fish zelf was het uiteraard volkomen onverschillig, van wie zij het diadeem kocht, mits zij het maar in haar bezit kreeg. Uit een en ander geloof ik te mogen afleiden, dat de Treslongs alles op één kaart zullen zetten, en zullen proberen, het waardevolle ding weer in handen te krijgen. Er zit bepaald een opdrachtgever achter, deze of

gene olie of staalkoning, die wellicht een half miljoen wil betalen voor de stukken. Maar daar komt Henderson ons tegemoet. Alles is toch in orde, James?

Het gelaat van de reus stond naar het scheen een weinig bedrukt, en de reden daarvan bleek al ras uit zijn antwoord.

— Wat de auto betreft, zei hij, dat is oké, mylord. Ik heb een snelle wagen weten te krijgen, en die staat op het ogenblik in een garage, hier dicht bij.

— Waarom niet in de garage van het hotel James? vroeg Raffles verwonderd.

— Dat vond ik een beetje gevaarlijk, mylord, antwoordde de reus aarzelend. De kwestie is dat het hele hotel krioelt van de politie. Twee agenten zitten in uw logeerkamer, met uw valies met de edeljuwelen tussen zich in, en wachten tot u zult zijn terug gekomen, om het open te maken.

HOOFDSTUK VI

WAT HET VALIES BEVATTE

Er kon omstreeks een uur verlopen zijn na deze opzienbarende en voor Raffles weinig opwekkende mededeling.

De schemering begon juist te vallen. In de logeerkamer van Raffles, die zich als David Exterton had laten inschrijven, zaten twee geuniformde politieagenten, ieder aan een kant van de mahoniehouten tafel in het midden van het vertrek ongeveer tussen de beide ramen, en keken naar een vrij groot valies van rundleder, dat tussen hen in stond. Zij hadden gerookt, gepraat, wijsjes gefloten, nu en dan naar de klok gekoken, en begonnen zich nu langzamerhand te vervelen.

Het was precies acht uur op de pendule, die op de schoorsteenmantel stond toen er in de gang schreden naderden, en de deur geopend werd.

De beide agenten stonden op, toen een inspecteur van politie binnentrad, een man van een jaar of vijftig met een bars gelaat, die op de voet gevolgd werd door een agent.

— Inspecteur Bliss uit Frisco, zo diende hij zichzelf op korte toon aan. Dat is hier een mooie geschiedenis. De man, die mij heeft opgebeld, had wel wat uitvoeriger kunnen zijn. Is de vent er nog steeds niet?

— Wij wachten hier al langer dan een half uur, inspecteur, antwoordde een der agenten.

Inspecteur Bliss stampte ongeduldig met de voet op de vloer, wierp een blik op zijn polshorloge, daarna op het valies en zei:

— Laat een van jullie mij dan maar eens uitvoeriger vertellen, wat er nu

eigenlijk gebeurd is. Wat is dat voor een zotte praat over een gestolen diamant?

— Het moet hier in zitten, inspecteur, zei een der agenten. Ik ben brigadier Spyglass, van de derde wijk, zevende sectie. Dit is agent Hook. En het is inderdaad een gekke geschiedenis. Wij zijn alles te weten gekomen van een vent, die zij van middag in het ziekenhuis eindelijk wakker hebben gekregen. Maar voor die tijd had hij gepraat en geijld, net als iemand in een droom, er kwam maar geen einde aan.

— Wat was dat voor een man?

— Ze vonden hem een dag of drie geleden aan boord van het zeiljacht «Maryland», helemaal in zijn eentje, en opgesloten in de kapiteinshut.

— Waar lag dat jacht?

— Voor Santa Catalina, inspecteur, in de kleine baai, in het zuidoosten van het eiland. Het schip lag daar zo rustig voor anker, alsof het daar altijd gelegen had. Natuurlijk werd het bij het aanbreken van de dag onmiddellijk gezien, en een paar inboorlingen gingen er met hun prauw naar toe. Zij vonden niemand, vonden het verdacht en gingen naar de politie. Die opende de hut van de kapitein, en daar vonden zij een man in een keurig wit pak, die vast scheen te slapen. Ze probeerden hem wakker te krijgen, maar niets hielp. Toen hebben ze hem van boord gehaald, en naar het ziekenhuis in Los Angeles overgebracht. En hij bleef maar slapen.

— Merkwaardig, mompelde inspecteur Bliss. En wat verder?

— De directeur-geneesheer en zijn assistenten probeerden hem wakker te krijgen, maar dat lukte niet, totdat van ochtend het iemand in zijn hoofd krijgt, zo half en half in ernst, rechtstreeks het woord te richten tot die rare snuiter, en wat denkt u dat er gebeurt? De man blijft wel slapen, naar het schijnt, maar hij doet zijn mond open, en geeft antwoord.

— Wat had die man te vertellen?

— O, van alles. Op alles wat je maar wilde weten, gaf hij antwoord. Ze begonnen natuurlijk te vragen wie hij was,

waar hij vandaan kwam, vervolgens wat er met hem gebeurd was, en zo kwam dat dan bij stukjes en beetjes voor de dag. Een echt zeerooversverhaal. Het begon met de schatten van een keizerin, en al slaat u me dood, ik kan haar naam niet uitspreken, en het eindigde er mee dat een vrouw de plaats had ingenomen voor een ander, die al dat moois besteld had bij een zekere Flannagan, en naar die mijnheer zoeken we nu.

— Waarom niet liever naar de opdrachtgeefster gezocht?

— Ja, dat is een rare geschiedenis. Juist toen ze die te horen zouden krijgen, wordt me waarachtig die bewuste-loze man wakker, begrijpt wat er gebeurd moet zijn, en vertikt het verder een woord los te laten. Hij zegt dat hij natuurlijk geijld heeft, toen ze hem vertelden wat hij zoal heeft los gelaten.

Spyglass klopte eens op het valies en vervolgde:

— Maar u ziet wel, inspecteur, dat het niet allemaal fantasie was, wat hij had gepraat. Er was sprake van twee mannen met zwarte lappen voor hun gezicht, die hem hadden opgesloten in de kajuit van zijn eigen schip, en hij kon ook het valies nauwkeurig beschrijven. Een van die twee gemaskerde mannen had losgelaten waar zij heergingen, en toen was de rest zo moeilijk niet meer. Van vanochtend af hebben wij alle hotels afgelopen, totdat we vanavond hier terecht kwamen, en toen voelden we, dat we beet hadden. Hier woonde sinds drie dagen een zekere Mr. Exterton met zijn secretaris of vriend, terwijl we vermoeden dat er nog een derde ook bij was, maar dat is niet zeker. De beschrijving van het valies klopte precies, en nu zitten we hier maar rustig te wachten, tot die logeergast terug belooft te komen, en dan pikken we hem keurig in zijn kraag.

— Jullie tweeën? vroeg de inspecteur schouderophalend.

— Er zijn meer mannetjes in het hotel, inspecteur, zei Spyglass; in de vestibule, bij de lift, maar die zijn niet in uniform, om geen achterdocht te waken.

Bliss gaf geen antwoord. Hij keek naar het splinternieuwe valies, en zei pas na enige ogenblikken:

— Waarom maken jullie 't niet open?

— Dat heeft de commissaris streng verboden. Voorlopig tenminste. Pas als de eigenaar niet terug komt, door dat hij bij voorbeeld lont heeft geroken, dan pas mogen we daartoe overgaan. Maar het zit er in, of mijn naam is geen Spyglass.

Bij deze woorden tilde hij het zware valies van de tafel en schudde het even heen en weer.

— Ja, het is een heel merkwaardige geschiedenis, gaf de inspecteur toe. Is er geen spoor van die Flannagan?

— Jawel, inspecteur, zo goed als zeker zullen we hem nog vanavond bij de kladden hebben. Al lang wordt hij verdacht van smokkelarij op allerlei gebied, vooral van juwelen. Maar hij is drommels slim, en we hebben hem nooit te pakken kunnen krijgen. Hij gaf zich uit voor makelaar, maar wij weten nu wat dat betekent.

— Maar jullie weten nog niet, wie hem de opdracht gaf?

— Neen, maar als we hem hebben, zullen we dat wel gauw genoeg uit hem krijgen.

Bliss was op de tafel toegetreden, en woog het valies in de hand. Hij zag dat het gesloten was, en alleen maar met de passende sleutel zou zijn te openen. Plotseling nam hij een besluit en zei:

— Het is zeker een van de merkwaardigste zaken, die ik nog onder de ogen heb gehad. Ik kan mij nog altijd niet voorstellen dat deze tas werkelijk een deel zou bevatten van de schatten, waarmee Keizerin Tsoe-Shi begraven werd. Waar is de commissaris? op zijn bureau?

— Neen, inspecteur; hij is op het ogenblik in de conversatiezaal, met een paar man, klaar om assistentie te verlenen, zodra die Mr. Exterton arriveert.

— Goed. Dan zal ik hem verlof gaan vragen, dit valies onmiddellijk te openen. Ik ben zeer benieuwd naar de inhoud.

Hij had het valies opgenomen, maar

toen Spyglass een lelijk gezicht trok, zei hij ongeduldig:

— Brigadier, als je denkt dat je niet voldoende gedekt bent, laat de agent Hook dan meegaan. Ga mee, agent, dan gaan wij de commissaris opzoeken. Ik maak mij sterk dat ik het valies makkelijk kan openen, zonder het slot te forceren.

Inspecteur Bliss nam het valies op, wenkte de agent, die nog altijd in de gang stond te wachten, en Spyglass hoorde hoe de stappen van het drietal zich verwijderden.

Er waren nog geen tien minuten verlopen, of Bliss kwam terug, nu alleen vergezeld door zijn eigen agent, en zette met een nijdig gezicht het valies weer op tafel.

— De commissaris wil het niet toestaan, bromde hij. Hij staat er op, dat de eigenaar zelf het met zijn sleutel opent. Nu, dan zit er niets anders op dan te wachten tot die Mr. Exterton komt opdagen. Drummer, blijf jij er bij.

De agent, die hem vergezeld had, nam zwijgend tegenover Spyglass plaats, en beiden trokken een gezicht als verdomde Lowietjes.

Bliss was in een hoek gaan zitten, en sloeg de armen over elkaar. Nu en dan wierp hij een blik op zijn polshorloge.

Er was echter nog geen kwartier verlopen, of hij sprong ongeduldig weer op.

— Dat is eenvoudig niet om uit te houden, riep hij uit. Als ik die zaak te behandelen had gekregen, dan zou ik anders optreden. Waarom zit men die Exterton niet op de hielen?

— Dat kunt u gerust aan onze commissaris overlaten, inspecteur, antwoordde Spyglass. Alle maatregelen zijn genomen. Aan de stations wordt goed opgelet, en over de grote wegen wordt gepatrouilleerd.

— Als dat maar voldoende is, bromde Bliss. De vent kan zich wel hebben vermomd. Het is nu bijna half tien, en hij is er nog altijd niet. Het is duidelijk dat hij onraad geroken heeft. Ik geef er de brui aan. Vooruit Drummer, wij zullen eens zien, of wij op eigen

houtje niets kunnen bereiken. Maar wacht nog even...

Hij trad op de telefoon toe, en liet zich door de hotelcentrale verbinden met de commissaris in de conversatiezaal.

— Hallo, commissaris, met inspecteur Bliss. Al iets bekend van Flannagan? Wat zegt u? Zoëven gegrepen, toen hij op het punt stond, aan boord van een gehuurde motorboot te stappen. Maar dat is prachtig. Mijn hartelijke gelukwensen. Mij dunkt, dat de zaak nu wel spoedig volkomen rond zal zijn. Had hij geld bij zich? Meer dan honderd twintig duizend dollar? Nu, dat is een prachtige vangst geweest. Ja, natuurlijk hij zegt dat hij zo onschuldig is als een pas geboren kind, niets te maken met de grafschennis. Een ogenblikje ik kom bij u, ik moet die zaak eens met u bespreken.

Hij knikte Spyglass toe, gaf zijn agent een wenk, beiden verdwenen haastig, en de brigadier bleef met zijn kostbaar valies alleen.

Geruime tijd gebeurde er niets. Spyglass zat daar maar te zitten, en begon zich geducht te vervelen.

Eindelijk stapte hij, na verloop van ruim een half uur, op de telefoon toe, liet zich met de commissaris verbinden, en zei:

— Neem mij niet kwalijk, chef, maar moet ik hier nog lang blijven zitten

niets doen? Zouden we maar niet inrukken? Wat zegt u, ik versta u niet goed, is inspecteur Bliss helemaal niet bij u geweest? Maar hij is toch met het valies bij u gekomen, om u te vragen, het te mogen openen? Neem me niet kwalijk chef, maar ik zou veel eerder denken, dat...

De agent luisterde nog even, met een bleek en strak gezicht, en met het hoofd knikkend alsof hij de man aan het andere einde van de lijn kon zien, greep toen het valies en stormde er mee de kamer uit, de trap af, tot in de conversatiezaal, waar de commissaris een inspecteur, twee agenten en voorts de doodsbleke gérant van het hotel en een ober als getuigen bijeen waren.

De commissaris had blijkbaar zoëven getelefoneerd en steunde nu :

— San Francisco heeft helemaal geen inspecteur, die Bliss heet. Hook heeft geen voet hier in de zaal gezet. Geef hier dat valies.

Hij rukte het voorwerp uit de hand van de stom verbaasde brigadier, en na enkele minuten had hij met behulp van nijptang en steekbeitel het slot geforceerd. Het valies bevatte een paar ijzeren deurknoppen, een roestige hondenketting, een paar handen tuinaarde, en een kort briefje, met de woorden:

« Met de hartelijke groeten van inspecteur Bliss. »

HOOFDSTUK VII

DE ONTMASKERING

Het was ongeveer half twaalf in dezelfde avond, toen Raffles, gebruik makend van de sleutel, die hij in zijn bezit had, het huis van Dorothy Fish ongezien door de zijdeur binnen ging. Die deur was daar uitstekend voor geschikt, want zij was bijna onzichtbaar door hoog en dicht struikgewas, ter weerszijden geplant.

Hij vond het huis in volkomen duisternis gedompeld, en naar het scheen

geheel verlaten. Ietwat verwonderd ontstak hij zijn zaklantaarn, en bij het licht daarvan vond hij de weg naar een schakelaar, en vervolgens naar het salon. Zijn verbazing nam toe, toen hij ook daar iemand vond.

Maar op het glanzende hout van de middentafel lag iets wits. Het was een brief aan het adres van Mr. Exterton.

Raffles maakte het couvert open en las:

« Waarde vriend,

» Een half uur geleden hoorde ik de jongens met extra edities van de « Los Angeles Times » schreeuwen. Ik liet er een kopen, omdat een naam mij trof, en daarin las ik, dat die schurk van een Flannagan in de loop van de avond gearresteerd is, juist toen hij met een motorboot wilde vluchten.

» Ik behoef niet te zeggen, dat ik onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie ben gereden om voor mijn rechten op te komen. Ik moet en zal mijn geld terug hebben. Hij zal er van lusten, die bandiet. Ga vooral niet weg, als je mij niet thuis vindt, maar wacht op mij, ik zal je dan alles vertellen.

» Je zeer toegenegen Dorothy. »

Raffles liet het briefje langzaam uit zijn vingers glijden, en mompelde voor zich heen:

— Nu, dat kan haar lelijk opbreken. Die vrouwen toch. Natuurlijk wordt ze daar meteen vastgehouden, op beschuldiging van heling, of aansporing tot misdrijf. Dat kan haar een paar jaar kosten, en ik had haar toch zo gewaar-schuwd.

Hij ging met het briefje en de enveloppe naar de haard, en verbrandde het papier door middel van zijn aansteker, tot er niets dan as van over was.

Daarop zette hij zijn alleenspraak vast:

— Dat dametje is biezonder goed van vertrouwen. Zij laat mij hier rustig alleen in haar woning achter, waar de mooiste en kostbaarste dingen maar voor het grijpen liggen. Maar laat ik tevreden zijn met de buit van vanavond. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen, een weerloze te bestelen, die zeer waarschijnlijk de nacht in een cachot moet doorbrengen.

Op dat ogenblik ging met schel geluid de telefoon over.

Met een paar stappen was hij bij het toestel, nam de hoorn op en luisterde:

— Ja, ik ben hier, madame, een minuut of vijf. Weet u wel, dat het heel onvoorzichtig is, uw huis onbewaakt achter te laten? De butler? Maar die oude sukkel slaapt waarschijnlijk al lang. Wat u daar zegt verwondert me ten hoogste. Ze laten u dus kalmpjes weer gaan? Goed, goed. Naar het schijnt oefen je een grote invloed uit op zekere machthebbers. Ja, ik zal hier wachten. Maar nog één ding: je mag vooral mijn naam Exterton niet noemen, belooft me dat; later zal ik je de reden verklaren. Dus tot straks.

Raffles legde de hoorn op de haak, strekte zich in een gemakkelijke stoel uit, stak een sigaret op, en wachtte met het bekende geduld dat hem nooit verliet.

Er was ongeveer een kwartier verlopen, toen hij het geluid van een naderende auto hoorde, en daarop een sleutel in het cilinderslot van de buitendeur. Dadelijk daarop klonk de schelle stem van Dorothy Fish, begeleid door een zware bas. Toen zij binnentrad was zij opgewonden en heel vrolijk, en volstrekt niet gelijkend op een vrouw, die de kans loopt voor een paar jaren de gevangenis in te draaien. Ze liep onmiddellijk op Raffles toe en begon:

— Welkom hier, David, dit is inspecteur Drexler. Hij heeft nog een paar mannetjes bij zich, en komt de valse rommel inspecteren, je weet wel. Drexler, dit is mijn nieuwe vriend David.

eh- Fitzgerald. Hij is die knappe bol, over wie ik gesproken heb, en die dadelijk verklaarde dat het zootje vals was. Ik ga het dadelijk halen. David, heb je al gehoord van die verrukkelijke truc in het hotel Beau Rivage? Ik dacht dat ik mij zou doodlachen, en toch heeft die handige schelm, die het hem leverde, mij van mijn echte sieraden beroofd. Hij speelde voor inspecteur Bliss, en hij liet in handen van die arme Drexler een valies met oud roest achter. Schat, je moet er niet boos om zijn, maar ik heb toch zo vreselijk moeten lachen, toen ik me je gezicht voorstelde.

— Wat is dat voor een wonderlijke geschiedenis? vroeg Raffles afgemeten.

— Ik zal het je straks allemaal precies vertellen, ga mee, dan zal ik dat valse moois voor je inpakken.

Als een wervelwind stormde ze weg. Drexler met zich meetrekkend. Raffles keek glimlachend naar de dichte deur. Die vrouw zou niet in de gevangenis behoeven te zitten. Die had teveel en te machtige vrienden bij de politie. Het zou Flannagan niets helpen, wat hij ook zei. De nagemaakte rommel zou natuurlijk tegen hem pleiten, en hij zou het geld weer moeten teruggeven.

Vijf minuten later kwam het tweetal weer terug. Drexler had een klein pakje in de hand, en maakte zich gereed om te vertrekken. Hij wierp een schuin oogje op die late bezoeker, salueerde, en verdween met zijn mannen.

— Zo, die zijn wij ten minste kwijt, riep Dorothy Fish opgewonden, terwijl zij in een gemakkelijke stoel neerplofte, en naar haar sigaretten greep. Merkte je wel, dat hij een beetje boos was, dat jij hier zat. Wat een avond is dat voor hem geweest. En alles kwam toen natuurlijk op die Flannagan neer. Zoiets geks heb ik nog nooit beleefd. Door het geïj van een bewusteloze man. Begrijp je er ook maar een sikkepitje van, mon cher?

— O ja, ik begrijp alles heel goed, antwoordde Raffles bedaard. Ik was de

man die het goedje toediende, dat hem bewusteloos maakte, en ik had er, dom genoeg niet aan gedacht, dat mijn middel het slachtoffer niet geheel schijn-dood maakt, maar hem in staat laat, antwoord te geven op vragen, als er maar iemand zo snugger is om hem die te stellen.

Dorothy Fish keek Raffles met open mond aan, zoals ze al eerder had gedaan:

— Houdt je me nu al wéér voor de gek? vroeg zij. Heb ik je goed verstaan?

— Heel goed, en ik houd u niet voor de gek. Ik spreek in volle ernst. Ik heb die man verdoofd, omdat ik geen ander middel wist, mij van hem te ontdoen, en hem het schreeuwen te beletten, zonder hem te doden.

— Maar dan... maar dan ben jij, David, de man die inplaats van Flannagan het diadeem en de rest kwam aanbieden aan die meid in Honolulu?

— Ja, die ben ik.

Dorothy stamelde iets onverstaanbaars, niet in staat om haar verwarde gedachten bij te houden, en bracht er toen met moeite uit:

— Dus je hebt alles in je hotel gehad, in dat valies, en je zit hier maar zo rustig, terwijl een ander van alles afwist, en als inspecteur al het moois voor je neus heeft weggekaapt?

— Inspecteur Bliss was ik, hernam Raffles een rookwolkje uitblazend. En ik dank u nog wel voor uw goede critiek. De truc was overigens niet zo heel moeilijk. Ik was gelukkig van te voren ingelicht, en omdat ik op alles moet zijn voorbereid, zo had ik ook een uniform en andere dingen nodig voor de kleine comédie.

— Dus... dus dan heb jij... eigenhandig aan Drexler,.....

Zij kon niet verder gaan, maar barstte in een schelle lach uit, die haar gehele lichaam deed schokken.

Maar eensklaps hield dat lachen op, ze kwam vlak voor Raffles staan, onbe-

vreesd, en zei:

— Dus dan ben jij een dief. Dat had ik nooit van je gedacht.

— Ik ben John Raffles, zei Raffles eenvoudig, en een dief in de gebruikelijke betekenis ben ik niet.

Bij het horen van die naam was Dorothy Fish weer op een stoel neergevallen en staaarde hem lang aan, zonder een enkel woord te spreken. Haar ge-laat was bleek en haar ogen schitterden. Eindelijk zei ze met een glimlach:

— Heeft het moeite gekost om dat allemaal in je bezit te krijgen, John Raffles?

— O ja, een hoop moeite.

— Je denkt er zeker niet aan, die juwelen aan mij terug te geven?

— Geen moment. Je hebt er toch niets aan, want je hebt niet het flauwste begrip van oude kunst, of van wat dan ook, behalve je lippenrood en je nagellak. Je hebt overigens geld genoeg en eigenlijk méér dan genoeg.

— Je durft heel wat zeggen, John Raffles. Ben je dan helemaal niet bang, dat ik je zal aangeven?

— Volstrekt niet, want je hebt een goede eigenschap, die ik heb ontdekt, en dat is een sterk ontwikkeld gevoel voor billijkheid. Je weet dat ik je de valsheid van die rommel heb aangetoond en ook dat ik hier gemakkelijk je hele huis had kunnen leeg stelen. En daarom zul je mij niet verraden.

— Ja, je hebt gelijk, luidde haar antwoord op zachte toon. Ik heb veel van je gehoord. Ze zeggen dat je een edelman bent. Maar een echte, weet je. Wil je wat drinken? Een whiskey-soda?

Raffles lachte even en antwoordde:

— Liever niet. Ik moet mijn hersens bij elkander houden. Ik verwacht namelijk bezoek van onze vrienden, de Treslongs.

Dorothy maakte een gebaar van schrik en riep uit:

— Je gelooft toch niet in ernst dat zij hier zullen komen, om die prullen weg te halen?

— Zij kunnen nog volstrekt niet weten dat het prullen zijn, zei Raffles, want ik kan je verzekeren, dat de politie niet zo dom zal zijn, iets openbaar te maken van de poets, die ik ze daareven heb gespeeld. Het verwondert me genoeg dat jij er van op de hoogte bent.

— O, Drexler kan voor mij geen geheimen hebben, zei zij schouderophalend. Ik wind hem om mijn vinger.

— Dat meen ik te hebben bemerkt, zei Raffles ironisch. Zullen we het licht uit doen?

— Meen je dat? riep de filmdiva uit, haastig op hem toetredend.

— Het zal wel moeten, als ik het tweetal tenminste wil knippen, antwoordde Raffles nuchter.

En zo werd het dan stikdonker in het grote huis, en in het salon zaten Raffles en Dorothy Fish, maar alles behalve als verliefden, want eerstgenoemde had zijn revolver ter hand genomen, en luisterde scherp naar ieder geluid.

Het was precies half twee in de nacht, toen het echtpaar Treslong regelrecht in de val liep, en opgevangen werd door Raffles, bijgestaan door Brand en Henderson, die zich verdekt hadden opgesteld.

Een kwartier later reeds werden zij geconfronteerd met de man van het zeiljacht, en ontkennen baatte nu niet meer. De volgende dag was alles haarfijn uitgeplozen, op een enkele kleinigheid na: niemand kon zeggen waar de geheimzinnige David Exterton was gebleven.

Mogelijk had Dorothy Fish er een flauw vermoeden van, maar zij zweeg.

Wekenlang toonde zij een onuitstaanbaar humeur aan al haar medespelers, en bracht zij de regisseurs tot wanhoop en razernij, hoofdzakelijk, zo zei men, om die kwestie van de schatten van kei-

zerin Tsoe-Shi.

Maar men vergiste zich, in hoofdzaak ging het om heel iets anders.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

BLOED OP DE RAILS

